

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Głogowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Daniel Ludwiczak

Protokolant: Katarzyna Ratajczak

przy udziale Marcina Boboli Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Głogowie

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 6 sierpnia 2013 roku

sprawy **L. S.**, syna Z. i E. z domu S., urodzonego (...) w L.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 grudnia 2012 roku na drodze wojewódzkiej nr (...)w okolicy miejscowości J., kierując samochodem (...)z naczepą, naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc z nadmierną, jak na istniejące warunki drogowe, prędkością, spowodował niekontrolowany zjazd zestawu na przeciwległy pas ruchu, doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym w przeciwnym kierunku samochodem osobowym a.kierowanym przez F. K., w wyniku czego śmierć na miejscu na skutek licznych obrażeń wielonarządowych poniósł pasażer samochodu a.D. S., natomiast obrażenia drugiego z pasażerów samochodu a., tj. M. Z.polegające m.in. na stłuczeniu płuca prawego, złamaniu mostka i pięciu żeber, pęknięciu śledziony, wstrząsie krwotocznym, spowodowały u niego powstanie ciężkiej długotrwałej choroby realnie zagrażającej życiu;

to jest o czyn z art. 177 § 2 kk

I. oskarżonego **L. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym naruszył umyślnie i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których uprawnia prawo jazdy kategorii CE w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku; a na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy organowi, który je wydał;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 5 000 zł (pięciu tysięcy złotych), a w pozostałej części na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia, w tym nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt II K 1117/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. S. jest zawodowym kierowcą. Od 2007 roku woził towar ciągnikiem siodłowym z naczepą do sklepów sieci (...). Obsługiwał m.in. sklepy w G..

W dniu 14 grudnia 2012 roku Ł. S. rozpoczął pracę kierowcy około godziny 15. Około północy z 14 na 15 grudnia 2012 roku przyjechał (...)(nr rej. (...)) z naczepą S.(nr rej. (...)) do G.celem rozładunku towaru w sklepie (...). Zestaw pojazdów, którym jechał, był sprawny technicznie.

Ł. S. około godziny 1.00 ruszył w drogę powrotną do L.. Jechał poza terenem zabudowanym drogą wojewódzką nr (...), która jest drogą dwujezdniową po jednym pasie przeznaczonym dla każdego kierunku ruchu. Obowiązująca prędkość na tej drodze dla zespołu pojazdów wynosiła 70 km/h.

W tym czasie panowały trudne warunki drogowe. Na drodze nie było oświetlenia sztucznego. Wiatr nawiewał na jezdnię śnieg z okolicznych pól. Nie było opadów, a jezdnia była mokra. Znajdował się na niej nieposypany lód. Temperatura powietrza wynosiła około 2 stopni C., a przy gruncie około 1 stopnia. Nawierzchnia drogi była gładka.

Ł. S. podjeżdżał pod szczyt wzniesienia w okolicy miejscowości J.. Pokonał łuk drogi w prawo. Następnie jechał prosto. Poruszał się z prędkością 76-78 km/h. Wówczas stracił panowanie nad kierowanym zestawem pojazdów. Ciągnik siodłowy zjechał na lewy pas ruchu. Natomiast naczepa prawym bokiem przemieszczała się poprzecznie do kierunku jazdy.

W tym czasie lewym pasem ruchu ze wzniesienia, po minięciu miejscowości J. w kierunku G., w odległości około 50 m jechał samochód osobowy marki A. (...). Samochód poruszał się z prędkością około 50-60 km/h. Pojazd był sprawny technicznie. Kierował nim F. K.. Na przednim siedzeniu wiózł D. S., a drugi pasażer – M. Z. – siedział za pierwszym.

F. K. widział, że ciągnik kierowany przez Ł. S. jedzie jego pasem. Kierowca a. hamował i odbił w swoją lewą stronę. Nie miał możliwości zatrzymania samochodu osobowego przed zestawem pojazdów. Z uwagi na to, że ciągnik siodłowy z naczepą zasłonił całą drogę, to kierujący a. nie był w stanie uniknąć zderzenia.

A. prawym przednim narożem uderzyło w prawy zbiornik paliwa ciągnika siodłowego. Bak paliwa został zmiażdżony, a mocowanie osi tylnej prawej samochodu ciężarowego pękło. Natomiast ściana przednia nadwozia a. została zmiażdżona z nasileniem po prawej stronie. Prawy bok nadwozia samochodu osobowego został zdeformowany, a drzwi prawe przednie zmiażdżone tak jak przednia część przedziału pasażerskiego po stronie wewnętrznej.

Następnie samochód osobowy przesunął się wzdłuż naczepy i wpadł do przydrożnego rowu po lewej stronie, patrząc z kierunku jazdy kierującego a..

Kierowcy pojazdów byli trzeźwi. Ł. S. nie był pod wpływem środków odurzających, substancji psychotropowych czy leków, które obniżają lub mogą obniżyć sprawność psychofizyczną kierowców.

Dowody:

- wyjaśnienia Ł. S., k. 263-264, 314v.-315,
- częściowo zeznania F. K., k. 31-32, 315-315v.,
- zeznania M. Z., k. 185v., 315v.,
- protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, k. 11-11v., 15-15v.,
- pismo z (...) w K., k. 13,
- protokół pobrania krwi, k. 14-14v.,

- zaświadczenie o posiadanych kwalifikacjach, k. 29,
- objaśnienie, k. 29a,
- protokoły oględzin pojazdów, k. 33-34, 36-37, 49-50, 125-130v.,
- płyta CD z oględzin pojazdów, k. 132,
- ksero dowodu rejestracyjnego, k. 35-35v., 38-38v., 51-51v.,
- opinia biegłego P. K. (1) z odczytem tachografu, karty kierowcy, wydrukami z tachografu, k. 43-47,
- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 54-55v.,
- dokumentacja fotograficzna, k. 56-73 i 76,
- szkic miejsca wypadku drogowego, k. 74-75,
- zeznania Ł. D., k. 85-85v.,
- zeznania N. O., k. 86v.-87,
- zeznania G. W., k. 88v.-89,
- zeznania K. J., k. 90v.-92,
- zeznania R. S., k. 94-96,
- zeznania P. B., k. 97v.-100,
- zeznania P. K. (2), k. 101v.-102,
- opinia dotycząca stanu technicznego pojazdów wraz z płytą CD, k. 151-177,
- opinia (...) w K., k. 208-210,
- protokół eksperymentu procesowego, k. 216-235,
- opinia biegłego M. P., k. 242-256.

Kierujący a. F. K. doznał obrażeń w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia jamy brzusznej oraz powierzchownych otarć naskórka na przedramionach. Naruszały one czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni siedmiu.

W zdarzeniu D. S. doznał głębokich otarć naskórka w okolicy twarzy, tułowia i kończyn, ran szarpanych w okolicy klatki piersiowej oraz prawego uda, zapadnięcia klatki piersiowej po prawej stronie, a także wielonarządowych obrażeń w postaci: rozległych obrażeń klatki piersiowej, złamania kręgu C2, wyrostków kolczystych kręgów (...)- (...), złamania trzonu mostka, wielomiejscowego złamania żeber, odmy opłucnowej prawostronnej, rozerwania worka osierdziowego, rozerwania ściany aorty wstępującej, oderwania prawego głównego oskrzela, rozerwania mięszu prawego płuca oraz stłuczenia prawego płuca. Wskazane obrażenia wielonarządowe spowodowały nagły zgon D. S..

Siedzący na tylnej kanapie M. Z. wskutek zdarzenia doznał obrażeń w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia płuca prawego, złamania mostka i pięciu prawych żeber, stłuczenia jamy brzusznej, urazowego pęknięcia śledziony z krwawieniem do jamy brzusznej, wstrząsu krwotocznego oraz złamania trzonu kości łokciowej i promieniowej prawej. Obrażenia u M. Z. spowodowały ciężką długotrwałą chorobę realnie zagrażającą życiu.

Dowody:

- karta medycznych czynności ratunkowych, k. 16,
- protokół zgonu, k. 17,
- protokół zewnętrznych oględzin zwłok na miejscu ich znalezienia, k. 20-23v.,
- opinie sądowno lekarskie, k. 108, 109,
- protokół oględzin i otwarcia zwłok, k. 189-196,
- zeznania J. S., k. 112.

Oskarżony Ł. S. ma obecnie 29 lat. Z wykształcenia jest technikiem budownictwa. Jest kawalerem. Dzieci nie posiada. Na utrzymaniu ma konkubinę. Pracuje jako kierowca z miesięcznym dochodem 2500 zł. Nie był uprzednio karany sądownie za przestępstwa. Nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowody:

- dane personalne Ł. S., k. 262-263, 314v.,
- informacja z K., k. 265.

Oskarżony Ł. S. w toku śledztwa przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił okoliczności krytycznego zdarzenia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Podał, że jezdnia była mokra i były poddmuchy wiatru. Podjeżdżając pod górkę nagle stracił panowanie nad kierowanym zestawem. Przyczyną wypadnięcia w poślizg mogło być najechanie na nawiany na drogę śnieg. Podał, że jechał z prędkością około 55 km/h.

Na rozprawie głównej oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że nawierzchnia drogi była mokra. Były poddmuchy wiatru, było o stopni C.. W miejscu, gdzie go zniosło, była „szklanka”. Drogą jeździł od początku pracy dla (...) od 2007 roku. Nagle zniosło go na lewy pas i nie mógł tego opanować. A. uderzyło w prawy bak paliwa. Jechał z prędkością około 60-65 km/h.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego Ł. S., k. 263-264, 314v.-315.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, że potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę Ł. S. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Ustalając przebieg zdarzenia, Sąd oparł się na osobowych środkach dowodowych w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, w tym częściowo zeznań kierującego a.. Należy wskazać, że poza dowodami z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań F. K. brak jest innych relacji osobowych z przebiegu wypadku. Jadący w a. M. Z. nie widział zderzenia pojazdów ani jaka była sytuacja na moment przed tym. Zeznania J. S. dotyczyły identyfikacji zwłok D. S.. Zaś zeznania pozostałych świadków służyły ustaleniu pokolizyjnego ułożenia pojazdów, ich uszkodzeń oraz określeniu osób biorących udział w zdarzeniu.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i potwierdził, że zniosło kierowany przez niego zestaw pojazdów na lewą stronę jezdni w momencie, gdy nadjeżdżało auto z przeciwnego kierunku. W konsekwencji doszło do bezpośredniego kontaktu obu pojazdów w sposób ustalony przez Sąd. Wyjaśnienia Ł. S., poza fragmentem dotyczącym prędkości jego pojazdu, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Były szczere i nie ma żadnych podstaw

do kwestionowania ich prawdziwości (Odnosnie prędkości zestawu pojazdów należy wskazać, że oskarżony na rozprawie głównej podał, że wydaje mu się, że jechał z prędkością około 60-65 km/h, jednak to twierdzenie pozostaje w sprzeczności z wynikami odczytu tachografu – prędkość wynosiła 76-78 km/h).

Wprawdzie z relacji drugiego kierowcy wyłania się inny obraz przebiegu krytycznego zdarzenia, lecz Sąd zeznaniom F. K. odnośnie ruchu pojazdu kierowanego przez oskarżonego na moment przed zderzeniem nie dał wiary.

Świadek podał, że ciągnik siodłowy ściągało w prawą (a nie lewą) stronę, patrząc z kierunku G., zaś oś jezdni przekroczyła tylko naczepą i wówczas doszło do zderzenia obu pojazdów. Świadek zapamiętał, że jego samochód uderzył w lewy bok zestawu.

Zeznania kierowcy a. pozostają w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego, ale również z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, a zwłaszcza z wynikami czynności oględzin powypadkowych uszkodzeń ciągnika siodłowego wraz z naczepą oraz samochodu osobowego, szkicem z miejsca zdarzenia, ujawnionymi śladami znoszenia ciągnika siodłowego, dokumentacją fotograficzną z miejsca wypadku. Ujawnione w toku czynności procesowych szczegółowe ślady uszkodzeń pojazdów nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że kontakt samochodu ciężarowego z osobowym nastąpił z prawej strony zestawu kierowanego przez oskarżonego – w układzie, gdy ciągnik siodłowy był na pasie lewym (którym z przeciwnego kierunku jechało a.), a naczepa w położeniu poprzecznym do osi drogi. Również powypadkowe wzajemne ułożenie pojazdów wyklucza wersję poślizgu zestawu prezentowaną przez świadka F. K.. Dlatego Sąd odmówił wiarygodności jego zeznaniom we wskazanym zakresie.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowił również pozostały materiał dowodowy powołany w części faktograficznej uzasadnienia.

W oparciu o protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, protokół pobrania krwi, pismo oraz opinię z (...)w K. ustalono, że oskarżony był trzeźwy, a ponadto, że nie prowadził pojazdu po zażyciu środków odurzających, substancji psychotropowych czy leków, które mogłyby wpływać na jego zdolności psychomotoryczne. Również badanie kierującego a. urządzeniem elektronicznym nie pozwalało kwestionować jego stanu trzeźwości w krytycznym momencie.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci oględzin pojazdów wraz z zapisem na płycie CD, a także opinii dotyczącej stanu technicznego pojazdów wraz zapisem na płycie CD. Sąd nie znalazł żadnych powodów, aby odmówić im wiarygodności. Wymienione dowody szczegółowo, w sposób fachowy przedstawiają stan techniczny pojazdów uczestniczących w zdarzeniu. Dowody te pozwoliły na wyeliminowanie jako przyczyny wypadku usterki technicznej w którymkolwiek z pojazdów biorących udział w wypadku. Zaś opinia biegłego P. K. (1) z załącznikami do niej pozwoliła na ustalenie prędkości pojazdu ciężarowego w krytycznym momencie, a także czasu pracy oskarżonego.

Sąd w pełni podzielił dowód w postaci opinii biegłego sądowego M. P.. W ocenie Sądu jest to opinia logiczna i odpowiadająca zasadom rekonstrukcji wypadków samochodowych. Opinia jest czytelna, pełna i przedstawia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegły w sposób wyczerpujący ustalił przyczyny i zrekonstruował przebieg zdarzenia w oparciu o zebrany materiał dowodowy. Sąd zweryfikował opinię biegłego w kontekście pozostałych środków dowodowych i nie znalazł podstaw, by ją kwestionować. Opinia w części analitycznej uwzględnia osobowy materiał dowodowy, wyniki oględzin miejsca zdarzenia, uszkodzeń pojazdów, eksperymentu procesowego, a także dokumentację fotograficzną, szkic miejsca zdarzenia, zapisy tachografu. Również część wnioskowa opinii biegłego M. P. jest rzetelna i zasługiwała na aprobatę. Opinia wskazuje, jakie były zachowania uczestników zdarzenia i czy były prawidłowe. Tak sporządzona opinia odpowiada kryteriom rzetelności, dokładności i fachowości. Dlatego Sąd uznał ten dowód za wiarygodny i przydatny przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Z opinii biegłego wynika, że jedyną przyczyną zaistnienia zdarzenia było niedostosowanie przez kierującego zestawem pojazdów prędkości do istniejących warunków drogowych, wskutek czego doprowadził on na prostym odcinku drogi do niekontrolowanego poślizgu i zjazdu na lewy pas drogi i zablokowania naczepą całej szerokości drogi. Kierujący z przeciwnego kierunku a., widząc niebezpieczną sytuację, podjął manewr hamowania. Jednak odległość jaka go dzieliła

do zestawu oraz czas, który pozostawał do jego dyspozycji, nie pozwoliły mu na uniknięcie zderzenia. Biegły wykluczył też z uwagi na otwartą przestrzeń (brak zadrzewień, wzgórków, nasypów), aby w krytycznym momencie powstał nagle zwiększony przepływ strumienia powietrza, który spowodowałby znaczny napór na powierzchnię ciągnika z naczepą, co według sugestii oskarżonego mogło być przyczyną utraty przyczepności zestawu. Słusznie biegły wskazał, że boczny wiatr wymusza nieustanną korektę toru jazdy, zmniejszenie prędkości, szczególnie pojazdu bez obciążenia, a takim przemieszczał się oskarżony.

Na podstawie dokumentacji medycznej oraz protokołu zewnętrznych oględzin zwłok na miejscu ich znalezienia Sąd ustalił rodzaj i charakter obrażeń ciała pokrzywdzonych.

Podobnie Sąd nie zakwestionował pozostałych dowodów przedstawionych w akcie oskarżenia, a powołanych w części faktograficznej uzasadnienia. Dowody te nie zostały zanegowane przez strony, a ich wnioski końcowe nie budzą zastrzeżeń Sądu.

Sąd pominął zaliczone w poczet materiału dowodowego a niewymienione w ustaleniach faktycznych dokumenty, uznając, że nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Dotyczy to środków dowodowych w postaci protokołów z użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 80-83), pisma (...) w K. oraz protokołu pobrania krwi od D. S. (k. 133-134) oraz opinii (...) w K. (k. 213-215).

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz dokonaną ocenę materiału dowodowego, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu i za trafną uznał podaną w akcie oskarżenia jego kwalifikację prawną.

Oskarżony, prowadząc zespół pojazdów, naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust. 1 oraz art. 20 ust. 3 pkt 2 lit. b Prawa o ruchu drogowym. Jak wynika z badania tachografu jechał z prędkością 76-78 km/h po drodze, gdzie obowiązywała go dopuszczalna prędkość do 70 km/h. Ł. S. obowiązany był prowadzić pojazd z prędkością zapewniającą panowanie nad nim, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Tymczasem z materiału dowodowego wynika, że oskarżony kierował zestawem w trudnych warunkach drogowych, które odbiegały od normalnych z uwagi na temperaturę powietrza oraz nawiewany na drogę śnieg. Ł. S. prowadził w porze nocnej w okresie zimowym, kiedy na drodze temperatura była bliska 0 stopni. Podkreślić należy, że oskarżony jest kierowcą zawodowym i doskonale znał drogę, którą z racji wykonywanej pracy się przemieszczał. Wiedział, że w okresie zimowym duże samochody ciężarowe z trudem pokonują odcinek drogi w okolicach J., gdzie wzniesienie jest znaczne i długie. Oskarżony znał warunki atmosferyczne w miejscu i chwili zdarzenia. Wiedział też, z jaką prędkością jedzie, ponieważ jego pojazd był wyposażony w prędkościomierz. Oskarżony rozpędził kierowany zespół pojazdów po to, by szybko i sprawnie minąć wzniesienie. Jednak w opisanych trudnych warunkach drogowych ustaloną prędkość kierowanego przez niego zestawu nie sposób uznać za bezpieczną. Prędkość ta (76-78 km/h) przekraczała prędkość administracyjną i nie była dostosowana do istniejącej na drodze sytuacji. Znamienne jest, że zestaw oskarżonego utracił przyczepność na prostym odcinku drogi. Oskarżony na rozprawie głównej wskazał, że w tym miejscu była „szklanka”, „mnie raptownie zniosło”. Dlatego Sąd uznał, że naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym było umyślne.

Istnieje związek przyczynowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów a zaistniałą kolizją. Związek ten wynika z powiązania wypadku drogowego z poprzedzającym go naruszeniem przez oskarżonego przepisów o ruchu drogowym. To powiązanie znajduje pełne oparcie w całości materiału dowodowego. Określony zaś w ustawie skutek jest normalnym, typowym następstwem zachowania się oskarżonego. Ł. S. należało przypisać skutek, gdyż jego zachowanie powiązane węzłem związku przyczynowo skutkowego z katastrofą polegało na przekroczeniu prędkości dopuszczalnej administracyjnie oraz niedostosowaniu prędkości jazdy do panujących trudnych warunków drogowych. Nie ulega wątpliwości, że droga w krytycznym czasie była śliska, znajdował się na niej rozjeżdżony śnieg i temperatura powietrza przy gruncie była bliska zeru. W konsekwencji w zachowaniu oskarżonego urzeczywistniło się niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miałyby przestrzeganie stwierdzonych naruszonych obowiązków wynikających z Prawa o ruchu drogowym.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 kk, które jest kwalifikowane przez następstwo – skutek wypadku komunikacyjnego w postaci śmierci innej osoby (w przypadku D. S.) albo ciężkiego uszczerbku na jej zdrowiu (w przypadku M. Z.). Dodatkowego ustalenia wymagała jedynie postać zamiaru oskarżonego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Wymierzając oskarżonemu karę oraz środek karny, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 53 kk.

Jako okoliczność obciążającą przyjęto rozmiar ujemnych następstw czynu oskarżonego, które mają charakter nieodwracalny i które nie można zrekompensować. W spowodowanym przez oskarżonego wypadku ucierpiały dwie osoby. Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wysoki. Oskarżony naruszył podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, kierując zespołem pojazdów z nadmierną prędkością. To właśnie jego nieodpowiedzialność była bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego, w którym zginął człowiek.

Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą postawę oskarżonego zaprezentowaną w toku śledztwa oraz postępowania sądowego, tj. przyznanie się do winy i złożenie szczerych wyjaśnień.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 177 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Przypisany oskarżonemu czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

Analizując postawę oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, Sąd doszedł do przekonania, że zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary na okres próby 4 lat. Wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca przypuszczać, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spowoduje pożądaną zmianę w postawie skazanego i zagwarantuje prawidłowy przebieg procesu resocjalizacji. Oskarżony nie był dotąd karany.

Aby wzmóc represję karną i aby oskarżony odczuł realną dolegliwość, Sąd orzekł wobec niego na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których uprawnia prawo jazdy kategorii CE w ruchu lądowym na okres 1 roku, a na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał go do zwrotu prawa jazdy organowi, który je wydał.

Okoliczności sprawy świadczą, że prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i zachodzi konieczność czasowego wyeliminowania takiego kierowcy z ruchu drogowego. W przekonaniu Sądu zwłaszcza względy prewencji ogólnej wymagają stosowania tego środka karnego wobec sprawców występku takich, jak przypisany oskarżonemu. Jest powszechnie wiadomym, że podobne zachowania kierowców, którzy celowo naruszają przepisy dotyczące prędkości jazdy, są nagminne, a skutki wypadków drogowych spowodowanych niedostosowaniem prędkości do warunków na drodze dotyczą nie tylko najbliższych ofiar, ale w szerszym zakresie również i całe społeczeństwo. Dlatego względ na prewencyjne oddziaływanie na ogół społeczeństwa był istotnym czynnikiem decydującym o orzeczeniu środka karnego.

Oskarżony dopuścił się występkę prowadząc ciągnik siodłowy wraz z naczepą, i dlatego określony wyrokiem zakaz dotyczy tego rodzaju pojazdów. Z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonego zakaz orzeczono na minimalny okres, uwzględniając jednocześnie fakt, że oskarżony wykonuje zawód kierowcy. Należy pamiętać, że oskarżony jest osobą w wieku 29 lat, i w przyszłości będzie miał możliwość uzyskania uprawnień do kierowania zespołami pojazdów.

Tak ukształtowana kara oraz środek karny są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynu oraz realizują cele zapobiegawcze i wychowawcze tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego i jego możliwości zarobkowe, Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części odpowiadającej kwocie 5000 zł. W pozostałym zakresie (odpowiadającym kwocie 14808,89 zł) Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia i nie wymierzył mu opłaty. W przekonaniu Sądu obciążenie oskarżonego obowiązkiem

uiszczenia całości kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe, nawet przy ustaleniu, że oskarżony na utrzymaniu ma konkubinę (obowiązek utrzymania jej dzieci spoczywa na niej oraz ich ojcu).